

Březen 2019

Březenový měsíc je plný tajemných svátků, jež tiše, a přitom pevně doprovází svatý Josef až k vrcholné Slavnosti Zvěstování Páně. Klíčový svátek Zvěstování se nazývá ve východní tradici „kořenem všech svátků“, neboť se od něj všechny ostatní radosti církve odvozují: bez Mariina *Fiat* nemůže nic dále vyrůst. O Marii evangelia (na míru její klíčové role) spíše mlčí, ona je přitom Královnou celého tvorstva: viditelného i neviditelného. Čím hlubší poslání, tím více se stále znějící Slovo (rezonující v našem životě) odívá do ticha!

U Boha není čas, prožívá s námi tedy vše (minulost, přítomnost i budoucnost) jako jediný okamžik: rovněž každoroční Slavnost Zvěstování, ve které Ježíš potvrzuje svoji radost, že opět může vstoupit do lůna své Matky (tedy rovněž do lůna Otce v nebi) a takto být přítomný mezi námi, uprostřed světa a zároveň v každém z nás. Co to znamená? Svou tichou přítomností (v lůně) nás Pán znova uvádí v úžas, jak je milý: jeho něha mne zněžňuje, jeho láska mne uschopňuje k lásce. Pán chce, aby stále více rostla naše otevřenost a důvěra v něho, a On tak mohl činit veliké věci. To je naše mariánskost – účast na Marii – že necháváme růst Slovo v našem životě: vděčně, s tichou jistotou.

Důvěra lidského srdce je totiž veliká síla – přímo dar Ducha Svatého. Naše důvěra hýbe Trojjediným Srdcem Boha: Duch Svatý dává dar důvěry, Ježíš prosí Otce a Otec skrze Ježíšovo Srdce a s ním (s námi) koná! Ježíšovo Srdce je šťastné, když může prosit Otce a konat jeho vůli! Podobně i my, následující Ježíše, zjišťujeme, že naše poslušnost a konání Otcovy vůle se nakonec stávají největší sladkostí a kořením našeho života, největší radostí!

Více vnímáme, jak se Srdce Ježíše zachvívá v našem srdci, a přitom jako Maria zůstáváme vznešeně skrytí v hlubinách Lásky. K této dispozici nás formuje celé stvoření, rovněž archanděl Gabriel. Přichází – tak jak přišel ke své Královně, Panně Marii – neustále ke každému lidskému srdci, aby se ptal po jeho ano pro Pána! Jedinou archandělovou touhou je, aby každé lidské srdce odpovědělo ano Pánu ke všemu, co od něho žádá – být v posledním okamžiku pozemského života! Tuto milost nám archanděl vyprošuje.

A celé tvorstvo k tomu lidské srdce formuje těmi nejběžnějšími zázraky krásy: padající sníh například upomíná na pouštní mannu – eucharistickou lásku – na to, že jsme neustále dostatečně zaplavováni pokrmem pro věčný život; svítící slunce upomíná na eucharistické Slunce lásky – samotného Ježíše, který jako oheň spaluje vše, co nepatří do jeho Srdce a ohřívá studené a zkřehlé... atd. Prostě Pán stále skrze naše vydobývané *Fiat* přichází jako ten, který náš všední den proměňuje na slavnost! Přijímejme všechno tak, jak to přichází, a ničemu se nezpěčujeme! Pán o všem ví a často nám dává poznat v hlubinách svého Srdce odpověď, kterou klade do srdce našeho, aniž bychom o tom dokázali třeba mluvit nebo svědčit. Ustupuje ale strach

a my hlouběji chápeme, jak veliká moc Boží se projevuje ve zdánlivých prohrách našeho života nebo životů ostatních! Důvěra a vytrvalost jsou magnetem, který přitahuje Boží Srdce k srdcím našim. Věrně žitými detaily nám Pán svěřuje stále více.

Odevzdávejme ve Slavnosti Zvěstování po vzoru Matky vše, co prožíváme, a vůbec se nestrachujme! Ježíš může do všeho vstoupit a také vstupuje – může všechno proměnit a také proměňuje! A mějme na paměti, že obzvláště v postní době je obětí lásky více než všechno ostatní, více než triumfální pochod vítězů! Vítězí totiž ve skutečnosti ti, kdo dokážou být obětí (milou Bohu). Odevzdávejme Bohu sami sebe i vše kolem nás, neustále jej odprošujeme za všechny a žijme tak, abychom usmířovali Velekněžské Srdce. Odpuštění člověka je totálním vítězstvím nad Zlým, záruka naší spásy, našeho vítězství, ale také záruka spásy a obrácení těch, za které prosíme: jejich otevření zavřených očí. Neodpouštíme jen my, ale odpouští s námi a v nás Vítěz nad smrtí.

A tak si vyprošujeme naše stále hlubší *Fiat*, na které Pán plně spoléhá a celé tvorstvo ho s úžasem očekává. Naše *Fiat* je kořenem ostatních hodnot, které Bůh sám teprve v našem životě nechá povyrůst. Rezonuje-li v našem srdci stále více vydobývané Ano (i když je nepatrné jako hořčičné semínko), pak všude, kde jsme a kam přicházíme, přichází „zdravý kořen Boha“! To znamená, že se šíří Zvěstování – příhodné prostředí, kde mohou lidská srdce vycítit, jak dobrý je Pán, kterému toužíme stále plněji a jistěji patřit. Svoboda srdce a připravenost pro Pána, to ať jsou tiché postní plody.

S. Luisa Karczubová

* * *

Doba postní, do které tento měsíc vstupujeme, kéž je pro nás novou možností přiblížit se Ježíšovu Srdci – nechat se proměňovat k jeho podobě, jeho obrazu. V našem životě jsou situace, kdy nás Ježíš hýčká ve svém náručí a tiskne si nás ke svému Srdci, aby nás svou něhou a dobrotou připravil na to, co od nás očekává. Jindy nás nechává, abychom objímali jeho kříž, který je pro nás nástrojem spásy, zároveň však hrubým dřevem, které při objetí tlačí a bolí. Již ze svých životních zkušeností víme, že za každou zkouškou, kterou přijmeme ochotně z Božích rukou, je skryta veliká síla, kterou nám Bůh touží udělit. Ježíš nás učí, že kdybychom nějakou zkouškou-bolestí s láskou neprošli, nikdy bychom nebyli doslova vyznamenáni silou jeho Velekněžského Srdce. Důvěřujeme Bohu, že se svatou trpělivostí očekává společné vítězství (jeho Srdce ve spojení s naším srdcem) v každé zkoušce – touží se oslavit na každém z nás! Dovolme Pánu, aby mohl mít v našem srdci svůj příbytek a aby náš duchovní příbytek stavěl na skále svého Srdce. Otevření našeho srdce Pánu může někdy znamenat jen to, že se na jeho Srdce dívám pravidelně a věrně. Nakonec je to Pán, který naše srdce otevře sám, vždyť bez něho nemůžeme dělat nic!

S. Kateřina Klosová

* * *

Ze slov papeže Františka: K lepšímu pochopení povolání se podívejme na úryvek o proměnění vody ve víno v Káně Galilejské. Maria řekne: „Udělejte všechno, co vám Ježíš řekne“ (*Jan 2,5*). Všechno. A Ježíš žádá jednu zvláštnost: netvoří ihned něco nového, nevytvoří chybějící víno z ničeho, což by mohl, nýbrž žádá konkrétní a náročnou věc. Žádá naplnění šesti velkých kamenných džbánů určených k očišťování předepsanému Zákonem. Znamenalo to načerpat přibližně šest set litrů vody ze studně, což vyžadovalo čas a námahu, které se zdály zbytečnými, protože nechyběla voda, nýbrž víno! A přece právě z oněch džbánů naplněných „až po okraj“ (*Jan 2,7*) Ježíš učiní nové víno. Tak je tomu s námi: Bůh nás povolává, abychom se s ním setkávali skrze věrnost konkrétním věcem: každodenní modlitbě, mši, zpovědi, opravdové činnosti, každodennímu Božímu Slovu a být nablízku – duchovně i tělesně – zejména těm nejpotřebnějším. Jsou to konkrétní věci. Zákon se plní s láskou a Duch přidává a přináší Boží překvapení jako v Káně. Voda každodennosti se proměňuje v nové víno, a život se stává stále svobodnějším.

